

РОЗДІЛ 4. ІСТОРИЧНІ ТА ПОРІВНЯЛЬНО-ПЕДАГОГІЧНІ АСПЕКТИ ПРОФЕСІЙНО-ХУДОЖНЬОЇ ОСВІТИ

УДК 78.071.2:929 (477)

Козачук О.С.

АНДРІЙ РОДЗЯНКО: ВИТОКИ ТВОРЧОГО НАТХНЕННЯ

У статті розглядаються матеріали щодо «витоків творчого натхнення» представника старовинного українського роду, відомого українського піаніста-аматора середини XIX ст.. Андрія Платоновича Родзянки крізь призму деяких сторінок мистецького літопису його роду. Подано стислі відомості з історії старовинного роду Родзянків, деяких творчо-обдарованих його представників, їх освіти та музичного виховання. Визначено у загальних рисах їх вплив на формування та розвиток творчої особистості митця. Наведено окремі епізоди з мистецького літопису родового помістя Родзянків, одного з культурних осередків України першої половини XIX ст., де народився піаніст.

Ключові слова: старовинний рід, Андрій Платонович Родзянко, творче середовище, культурний осередок.

Становлення вітчизняного фортепіанного виконавства – одна з важливих та цікавих сторінок в історії української музичної культури. Особливу увагу дослідників та шанувальників музичного мистецтва приваблюють піаністи, які стояли у витоків цього процесу. Андрій Платонович Родзянко (1839 - ?) – український піаніст і педагог, один з представників української фортепіанної культури долисенківського періоду. Член Російського Музичного Товариства. З метою вдосконалення виконавської майстерності їздив до Ф.Ліста (Веймар, 1860). За характеристикою О.Сєрова, це був справжній, з чудово розвиненим механізмом, віртуоз, у виконанні якого на першому плані стояв ліричний зміст. Слухачі сприймали його як «блискучого виконавця», «чудового піаніста». З великим успіхом концертував у Москві, Одесі та Петербурзі. В кінці 60-х рр.. він повернувся в Україну, де виступав у концертах Київського відділення ІРМТ, салонах українських поміщиків (Полтава, Хорол) та родинному колі.

Матеріали щодо концертної діяльності А.Родзянко подано у статті В.Натансона, одного з перших дослідників творчої біографії митця як складову теми про російських піаністів 40-х – 50-х рр.. XIX ст.. Періодично до висвітлення творчого шляху піаніста зверталися Н.Кашкадамова, М.Кузьмін, А.Литвиненко та ін.. Побіжно згадує про А.Родзянко у своїх дослідженнях Е.Дагелайська. Вважаємо за доцільне звернутися до витоків творчої біографії, збагатити її новими матеріалами, торкнутися питання передумов його успіхів, також згадати про тих мистецько-обдарованих представників роду, хто своєю діяльністю передумовлював успіхам піаніста.

За «Малоросійським Родовідником» В.Модзалевського, А.Родзянко народився у с. Родзянки, що на Хорольщині. Походив з старовинного козацько-старшинського роду (згодом дворянський рід) на Полтавщині. Родоначальником славного роду вважається хорольський сотник Миргородської сотні – Василь Іванович Родзянко, що підписував Коломацькі «чолобитні» Павла Полуботка. Кілька портретів Василя Івановича та його сина Степана Васильовича Родзянків, що відноситься до середини XVII-XIX ст.. зберігаються у музейних зібраннях України. Нащадки В. та С. Родзянків були найшановнішими на Полтавщині - прадід піаніста (В.Родзянко), його дід (Г.Родзянко) та батько піаніста (П.Родзянко) - обиралися предводителями дворянства Хорольського повіту. Нащадками Родзянків (по жіночій лінії) були В.Ломиковський, М.Старицький, Л.Старицька-Черняхівська.

За спогадами В.Лукича, Родзянки належали до числа давніх, справді освічених українських дворян, що вміли гаряче дорожити усім рідним... Батько піаніста - Платон Гаврилович Родзянко (1802 - ?) – підполковник у відставці, був чиновником особливих

доручень при Малоросійському військовому губернаторі і предводителем дворянства Хорольського повіту. За дослідженням В.Натансона, він палко кохався у музиці, добре грав на всіх інструментах і зробив усе можливе, щоб прищепити любов до музики своїм дітям. У його Хорольських маєтках, за дослідженням М.Кузьміна, завжди звучала музика, а в будинку П.Родзянки в Одесі влаштовувалися музичні вечори, на яких виступали місцеві та заїжджі музиканти. Влітку 1847 р. тут часто бував Ф.Ліст.

Дядько А.Родзянки (старший брат батька піаніста) – Аркадій Гаврилович Родзянко (1793-1846) – здібний поет пушкінської доби, золотий медаліст Шляхетного пансіону Московського університету. В історію вітчизняної літератури увійшов як автор українських і російських віршів, член «Товариства любителів словесності, наук та мистецтв» (1825). За спогадами М.Маркевича: «Це була добряча душа, обдарований поет, ...розуму у віршах було багато... З ним я зійшовся і був у коротких відносинах; ми один одного щиро любили» [1, С.67]. В історико-літературних виписках, що зробив К.Рилєєв у процесі підготовки до видання «Історичний словник російських письменників» (біля 1819 р.), поет включив прізвище А.Родзянки разом з іменами М.Білозерського, П.Гулака-Артемівського, В.Капніста, С.Климовського, Г.Сковороди та ін.. Про мистецький хист А. Родзянки свідчать численні мемуари та епістолярна спадщина С.Аксакова, М.Гоголь (матері письменника), Г.Державіна, М.Дмитрієва, В.Жуковського, В.Капніста, С.Капніст-Скалон, Г.Керн, В.Ломиковського, В.Лукича, О.Михайловського-Данилевського, М.Свербеєва, О.Тищинського; літературна спадщина – І.Бороздни, Д.Давидова, М.Сушкова. Зокрема, добре досліджена сторінка творчої біографії А.Родзянки пов'язана з О.Пушкіним.

Мистецько-обдарованим був інший брат батька піаніста – Михайло Гаврилович Родзянко (1799 - ?) – його поетичні опуси побачили світ в університетському журналі «Калліопа» (М., 1815). На слова М. Родзянко С.Гулак-Артемівський написав на початку 50-х років романс, який уперше було виконано у концерті 26 березня 1853 року. А ще один дядько піаніста, Порфирій Гаврилович Родзянко (бл.1794 - ?) – був неабияким знавцем музики, добре грав на скрипці і виявляв палку любов до всього рідного – землі, історії, звичаїв, обрядів.

Серед найближчих родичів Андрія Родзянки необхідно згадати про українського історика-етнографа В.Ломиковського (двоюрідний брат батька піаніста). В історію вітчизняної культури першої чверті XIX ст.. він увійшов не лише як збирач документальних матеріалів з історії України, а й упорядник збірника народних дум – одного з перших у вітчизняній фольклористиці збірника такого роду (опуб. 1893 р.), до матеріалів якого звертався у своїх розвідках М.Драгоманов («Нові варіанти кобзарських співів», 1895). До кола мистецько-обдарованих представників старовинного роду належав і Семен Омелянович Родзянко (1782 – бл. 1808), троюрідний брат батька піаніста – поет, член «Дружнього Літературного Товариства» (1801 - 1804) у Москві, товариш В.Жуковського. Ім'я С.Родзянки зустрічається у роботах вітчизняних літературознавців дожовтневих та пожовтневих часів.

Брати Родзянки отримали гарне, у повному обсязі домашнє виховання – їх навчали музиці, французькій мові, що на початку XIX ст.. було «за диковинку» на Полтавщині (в родині, за спогадами С.Капніст-Скалон, жила французенка), прищеплювали любов до літератури, читання книжок. Їх дитинство та юність проминули поблизу від Обухівки у помісті В.Капніста, що у 1810-1820-х рр.. мала славу культурного осередку Лівобережної України. Українських поміщиків-сусідів єднали міцні дружні відносини, а їх діти – товаришували між собою. Старший із братів Родзянків, Аркадій, увійшов у мистецьке коло Капністів ще з раннього дитинства (він товаришував із старшим сином поета С.Капністом).

За спогадами М.Гоголь (матері письменника), частенько з'їжджалися родини Капністів і Родзянків у Д.Трощинського в його маєтку в Кибинцях, одного з найбільших осередків музично-театральної культури України і по декілька тижнів жили у господі «генія Малоросії». Хазяїн був людиною «освіченою, з тонким смаком і різнобічною жадібністю до знань». Тут збиралося блискуче товариство – кн.. М.Репнін, Миклашевські, Завадовські, Милорадовичі, Судієнки, Ханенки, Марковичі, Соболевські, Модзалевські. Для гостей, за

спогадами С.Капніст-Скалон, влаштовували «різноманітні розваги» - бали, «цікаві» маскаради, феєрверки. У виконанні оркестру звучала музика Бетховена, Моцарта та інших відомих композиторів того часу. Іноді складався і квартет. Звучали й українські народні пісні. З успіхом проходили вистави домашнього театру, розігрувалися опери і ставилися спектаклі. Свій внесок у мистецьке життя маєтку зробив старший із братів Родзянко – Аркадій. На замовлення Трощинського він писав маленькі п'єси, «шаради у дії», які за традиціями того часу розігрувалися після обіду. А за необхідністю (з легкістю!) міг створити і «повнометражну комедію». За спогадами М.Гоголь: «Він рівно за 2 години створив комедію, і у той же вечір її грали, і усі були ним задоволені» [5, С.250]. Про тепле відношення, приязність Родзянків з родинами Капністів та Трощинського свідчить декілька літературних опусів, створених поетом з нагоди пам'ятних подій в родинах діячів української культури.

Освіту брати Родзянки отримали в Імператорському Шляхетному пансіоні при Московському університеті. Заклад було засновано уродженцем Полтавщини відомим поетом М.Херасковим у 1779 р. з метою «надати поважному дворянству найрізноманітніші (всілякі) засоби, належні цього пристойного стану звання». Директор пансіону – один із кращих вихованців Київської духовної академії А. Прокопович-Антонський. Сюди вливалися найкращі мистецькі сили з усіх регіонів тодішньої Російської імперії. У стінах закладу навчалися – М.Башилов, І.Бороздна, С.Геєвський, А.Маркевич (батько М.Маркевича), Я.Маркевич, М.Мілорадович, Г.Тимковський (дядько М.Максимовича), Г.Рачинський, А.Рігельман (батько М.Рігельмана), Д.Ушинський (батько К.Ушинського) та ін.. Для пансіону був характерний родинний відтінок – тут навчалися брати В., І., О. та Я.Лизогуби, І. та К. Гудим-Левковичі, А. та В. Сафоновичі, Скоропадські та ін.. Минуле університету пов'язане з іменами визначних письменників, вчених, музикантів, громадських діячів, серед яких О.Грибоедов, С.Жихарев, В.Жуковський, брати Кайсарови, О.Норов, кн.. В.Одоевський, П.Сумароков, брати Тургенєви, Д.Фонвізін, К.Ушинський та ін.. Не дивлячись на такий представницький склад вихованців брати Родзянки (дядьки піаніста) були найкращими серед найкращих. «За благодирність та успіхи в науках золоту медаль та похвальний лист» отримали Аркадій та Семен Родзянки. Їх імена увійшли також до списку кращих вихованців за сторічну історію Московського університету, який було підготовлено до ювілею закладу, що відзначався громадськістю країни у 1855 р. Імена А. та С. Родзянків знаходимо, також, у списку «відомих» за своєю творчою діяльністю вихованців Московського університетського Шляхетного пансіону у підрозділі: «І. Письменники, вчені, драматурги, поети, художники». У цьому ж списку знаходимо прізвище ще одного представника роду піаніста – «П.Г.Родзянко» з уточненням у дужках – «скрипаль». На превеликий жаль, в жодному з відомих нам мистецькознавчих джерел це ім'я не розшифровано повністю. Тому не можемо з впевненістю стверджувати про те, хто саме з братів Родзянків (Платон, батько піаніста, чи Порфирій, його дядько, криється під ініціалами «П.Г.» Родзянко). Але безсумнівним є той факт, що П.Родзянко попередньо, до вступу до навчального закладу, отримав вельми ґрунтовну домашню музичну підготовку. В пансіоні він продовжував працювати над розвитком та вдосконаленням своєї виконавської майстерності (попередньо набутих навичок) та, ймовірно, брав активну участь у музичному житті навчального закладу.

У Москві пансіон відіграв таку ж саму роль, як Царськосельський ліцей у Петербурзі. У навчанні пансіонерів мало перевагу «літературне направлення». Але ж велика увага приділялася, також, і розвитку музичних здібностей пансіонерів, їх музичному вихованню. Музика у загальній системі виховання «шляхетних пансіонерів» була органічною складовою. Визнаючи не пересічність значення «добірних видів мистецтва» у справі виховання пансіонерів (музика, співи, танці, малювання), директор пансіону, А.Прокопович-Антонський, особисто віддавав перевагу музиці: «Між витонченими мистецтвами Музика заслуговує на кращість» - таким було його педагогічне кредо [4, С.27,52]. Пансіон втілював усе найкраще, що було наприкінці XVIII – початку XIX ст.. у музичній культурі. Регулярне навчання музиці почалося у пансіоні з 1783 р., коли він набув права самостійного учбового

закладу. Відомо, що в 1790 р. у пансіоні вже функціонували класи з гри на скрипці та флейті, а з 1802 р. вихованців навчали, також, «гри на клавикордах та співам». Кожен обирав для себе свій єдиний, улюблений інструмент. Але були такі вихованці, що одночасно опановували гру на декількох інструментах, про що пише у своїх спогадах В.Сафонович, А.Тургенєв. Серед наставників по класу скрипки – Д.Баранов, Ф.Бризгалов, К.Генішта (брат Й.Генішти), М.Кубішта, Г.Рачинський, а також італійці Л.Жуліо та Ф.Сартері. Серед викладачів пансіону по класу фортепіано – І.Волков, мистецький хист якого високо цінував сам Дж.Фільд. До найкращих фортепіанних педагогів пансіону належав вихованець Ерфуртського університету Д.Шпревіц, тема докторської дисертації якого дуже прикметна: «Скільки сприяє музика створенню почуття добра та витонченості». Під керівництвом Д.Шпревіца розпочинав своє навчання О.Дюбюк. Яскравий слід залишив Шпревіц-педагог як один із перших популяризаторів творчості Й.Баха, у мистецькій долі вихованця пансіону кн.В.Одоевського. Різномісними були форми музично-просвітницької діяльності пансіону. Найбільш популярні з них – публічні концерти під час урочистих актів з нагоди завершення учбового року (з нагоди випуску), в яких брали участь брати Лизогуби.

Брати Родзянки виховувалися у середовищі, де панували «високий світ чарівних мелодій і розуміння гармонії». Вихованець пансіону Г.Тимковський пише про те, як він потайки пробирався до аудиторії, щоб послухати гру на скрипці музичного керівника «вищих класів» г.Рачинського, слава про виконавську майстерність якого лунала по всій Москві. По суботах, увечері, із величезним задоволенням пансіонери слухали квартети старших учнів або студентів університету. Виступи університетського хору у супроводі оркестру О.Розумовського приваблювали увесь beau-monde Москви. Професори словесного відділу пансіону М.Каченовський та Р.Тимковський впливали на сферу інтересів студентів до української народної творчості. Безпосереднє відношення до музики мав «найвідоміший» із тодішніх педагогів університету, улюблений поет тих часів О.Мерзляков, пісні та романси якого міцно увійшли у перші десятиріччя ХІХ ст.. до літературно-музичного побуту тодішньої Російської імперії. Більша частина пісень О.Мерзлякова зазнала широкого розповсюдження і перейшла, майже, до народних пісень ще на початку ХІХ ст.. («Серед долини просторої»; «Вісник Європи», 1811, Ч.2). Великої популярності набув, також, його дует «В час розлуки пастушок», створений митцем на мелодію української пісні С.Климовського «Їхав козак за Дунай» («Вісник Європи», 1806, № 15).

Про благотворний вплив музики, який відчували на собі благородні вихованці закладу, свідчать їх творчі дослідження. Пансіонери пишуть про музику «як про високе мистецтво», що має вплив на моральність людини. Розглядають музику та заняття нею як найнеобхідніший елемент освіченості та просвітництва. Торкаються, також, і питання виховної ролі музики [4, С.63]. Прикметно, що одним з перших пансіонерів, які глибоко усвідомлювали не пересічність значення виховної ролі музики, був С.Родзянко (троюрідний брат батька піаніста), що знайшло відображення в його статті «Розмірковування про поезію», яка була надрукована в університетському альманасі «І відпочинок на користь» (М, 1804) [4, С.62].

За час перебування у пансіоні брати Родзянки отримали знання та враження, що сприяли формуванню передових поглядів на мистецтво. Згодом, повернувшись до свого краю, вони належали до тієї групи української інтелігенції, яка виявляла поважне ставлення (відношення) до мистецтва, визнавала його величезну роль у справі виховання. Вони ставали першими наставниками своїх дітей, прищеплювали їм любов до музики, літератури, театру. Об'єднували навколо себе аматорів музики, ознайомлювали своїх близьких з новинками інструментальної та вокальної літератури, залучали їх до музикування, яке було дієвою формою музичного виховання. Маєтки деяких з них набували значення культурних осередків України.

Село Родзянки (родове помістя Родзянків) було засноване у ХVІІІ ст.. Уперше воно згадується у царській грамоті 3 жовтня 1743 р., яку отримала дружина хорольського сотника Степана Родзянки Пелагея. 1787 року знаходилося у власності бунчукового товариша Василя Родзянко, прадіда піаніста А.Родзянки. Дослідниця Л.Горенко залічує Родзянків до

фундаторів українських старожитностей, генеалогічних розписів та цінних мистецьких колекцій XVIII – XIX ст. Представники цього старовинного роду (П.Г., С.П., Н.А. Родзянків) кохалися в музиці, у їх власності були капели. Хорольські поміщики відправляли своїх музикантів в Київську губернію до капели кн. Лопухіної з метою вдосконалення виконавської майстерності кріпосних музикантів. Маєток Родзянків був притягальним центром, куди сходилися найповажніші представники культури XIX ст. – письменники, аматори літератури, музики, фольклору, культурно-громадські діячі. Тут завжди було багато молоді, людно і жваво. Проводилися розмови про історію, науку, мистецтво. Серед постійних учасників мистецьких зібрань Родзянків були брати Капністи (сини поета В.Капніста), напівлегендарна особистість В.Ломиковський та «пестун фортуни» Д.Трошинський; дискутував щодо історичної долі Малоросії та її минулого О.Михайловський-Данілевський.

На початку серпня 1824 р. у Родзянках перебував О.Пушкін, який на прохання свого приятеля (дядька піаніста) спеціально приїхав до його господаря по дорозі з Одеси до с. Михайлівського і читав поетові та його гостям глави з недрукованого рукопису «Євгенія Онегіна». Взаємною була симпатія Родзянків із сусідкою по маєтку Г.Керн, онукою першого директора Імператорської хорової капели М.Полторацького. Муза Пушкіна з «жадібністю» читала книжки з багатой бібліотеки Родзянків, добре грала на фортепіано, співала і намагалася писати музику. За матеріалами Є.Канн-Новікової до нашого часу дійшов вальс створений аматоркою, який, на думку музикознавця, за рівнем втілення музичного задуму виокремлює її серед кола сучасних любителів-музикантів.

Спогади громадського діяча О.Тищинського характеризують братів Родзянків (дядьків піаніста) як людей щирих по відношенню до своїх підлеглих, які охоче приходили на допомогу тим, хто цього потребував. 5 березня 1827 року у родині управителя маєтку Родзянків Івана Глібова народився Л.Глібов, заспівувач нової української байки. «Добродії Родзянки» дуже поважали свого управителя за добропорядність та сумлінність у роботі. Вони відносилися до нього як «до побратима-порадника» і прийняли «найживішу участь у долі хлопчика». Один з братів, Платон Родзянко, був хрещеним батьком, інший – Порфирій – взяв на себе обов'язки вихователя Л.Глібова. Проживаючи у родині Родзянків за рідну дитину, «маленький Льолик», як пестливо називали благочинці майбутнього літератора, був присутній при їх розмовах «про письменство» і користувався книгами з їх великої бібліотеки. Порфирій Гаврилович навчав Л.Глібова писати і не шкодував грошей на його освіту [5, С.П]. Під його наглядом один із зачинателів української дитячої літератури продовжував і своє подальше навчання у Полтавській гімназії. Спостерігаючи за схильністю хлопця до читання книжок П.Родзянко подарував юному гімназисту «Кобзар» Шевченка, що мало вплив на формування літературно-естетичних поглядів Л.Глібова у майбутньому.

У липні 1845 р. у маєтку Родзянків перебував Т.Шевченко. Тарас Григорович написав портрет сина господаря А.Родзянки, Гаврила (між 24.07 і 19.08 1945 р.), який той згодом пожертвував його Харківській картинній галереї (1911). У другій половині липня 1845 р. Шевченко побував, також, і у маєтку батьків А.Родзянко (с. Платонівка).

Збіг обставин щодо становлення, формування та розвитку мистецької особистості українського піаніста А.Родзянки був надзвичайно сприятливим. Яскраві природжені дані, спадковість, творче середовище, добре виховання відкрили для його діяльності величезні можливості. Родичі А.Родзянки (по лінії батька) отримали пристойну освіту у провідному учбовому закладі тодішньої Російської імперії, де невід'ємною складовою учбових програм була музика. Мистецька особистість А. Родзянки формувалася у родині з унікальною творчою атмосферою, де кожен з її членів був непересічною особистістю. Предки талановитого українського піаніста залишили після себе певні творчі досягнення, по шляху вдосконалення яких йшов Родзянко-митець. Представлені у статті фактографічні та джерельні матеріали сприятимуть висвітленню творчої біографії піаніста, одного з нечисленних, високообдарованих представників української фортепіанної культури середини XIX століття в «інтер'єрі свого старовинного козацько-старшинського роду». Підготують науково-історичний ґрунт для створення всеохоплюючої біографії митця.

Література

1. Вацуро В.Э. Пушкин и Аркадий Родзянко (Из истории гражданской поэзии 1820-х годов). /Временник Пушкинской комиссии, 1969. – Л.: Наука, 1971. – С. 66, 67.
2. Модзалевский В.Л. Малороссийский Родословник. Т. IV. – П. – С. – Киев, 1914. – 858 с.
3. Натансон В. Русские пианисты 40-х – 50-х гг. XIX века./ Вопросы музыкального исполнительского искусства. Вып.3. – М, 1962. – С. 243-248.
4. Натансон В. Из музыкального прошлого Московского университета. – М., Гос.муз.изд., 1955. – С.52-63.
5. Тищинський. Леонид Глибів (Життя Леніда Глибова). – К.: Вик, 1904. – С.ІІ, VII.

References

1. Vatsuro V.A. Pushkyn y Arkadyi Rodzianko (Yz ystoryy hrazhdanskoї poēzyy 1820-kh hodov). /Vremennyk Pushkynskoi komysyy, 1969. – L.: Nauka, 1971. – S. 66, 67.
2. Modzalevskiy V.L. Malorossyiskiy Rodoslovnyk. T. IV. – P. – S. – Kyev, 1914. – 858 s.
3. Natanson V. Russyye pyanysty 40-kh – 50-kh hh. KhIKh veka./ Voprosy muzykalnoho yspolnytelskoho yskusstva. Vyr.3. – M, 1962. – S. 243-248.
4. Natanson V. Yz muzykalnoho proshloho Moskovskoho unyversyteta. – M., Hos.muz.yzd., 1955. – S.52-63.
5. Tyshchynskiy. Leonyd Hlybyv (Zhyttia Lenida Hlybova). – K.: Vyk, 1904. – S.II, VII.

The article tells about the sources of creative inspiration of the representative of the ancient Ukrainian genus, the well-known Ukrainian pianist-amateur of the middle of the nineteenth century Andriya Platonovycha Rodzianky through the prizm of some pages of creative chronicle of his genus. Brief information about the history of the old Rodzyanka`s family some of its creatively-gifted representatives ( from the father`s side), their education and musical upbringing is given. The general features of their influence on the formation and development, of the creative personality of the artist are defined. There are separate episodes from the artistic chronicle of the Rodzyanka`s family estate, one of the curtural centers of Ukraine in the first half of the XIX century, where the pianist was born.

Andriy Platonovich Rodzyanko – a talented Ukrainian pianist of the middle of the nineteenth century. He came from an ola Cossack-senior (later noble) genus, which is in Khoroleshchina, a great number of its representatives were noted for the artistic talent. The artistic – gifted, bright by their talent older pianists fathers brothers, Platona Grygorovycha Rodzianky (Arkadiy Gavrylovich, Porfyriy Gavrylovich and Mykhailo Grygorovych Rodzianky) belonged to that part of Ukrainian society, which was known by its intelligence, wideness of artistic, interests, closest contacts with prominent representatives of the culture of that time.

Brothers A., P., M. and P. Rodzianky got the best education at those times at the Noble Pension of Moskow University, which embodied all the best that was in the musical culture at the end of the XVIII – the beginning of the XIX century. Together wich mastering the skills of playing various instruments, the musical education of the pension included, also, issues of aesthetics, history, music. This worth mention that the outstanding representatives of the Ukrainian musical culture of the first half of the XIX century, who reached a high almost professional artistic level came from the institution. The given materials and sources as for the cradle of the creative success of the Ukrainian pianist A.Rodzianky show the new pages as for the artist`s life. They evidence about the great contribution of the representatives of the ancient genus Rodzianky into the different spheres of the cultural life of Ukraine.

Keywords: ancient genus, Andriy Platonovich Rodzyanko, creative environment, cultural center.